

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Οργανισμὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
ἡ συνδρομὰ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Ἡμερίδιος Β'.—Τόμ. 40^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 5 Ἀπριλίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 14

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἀνδρῆκος γνωρίζεται μ' ἓνα ἐπιβάτην.
— Ἡ διάβασις τοῦ Ἰσημερινοῦ.— Ὁ
Μπάριμπα Τροπικὸς καὶ ἡ ἀκολου-
θία του.— Τὸ βάπτισμα τοῦ
κὺρ Ἀνδρῆκου.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐχωρίζετο τὸν υἱ-
της, ἡ Μαριάννα τὸν ἔβαλε νὰ της
προσχεθῇ, ὅτι θὰ ἐμελετοῦσε καὶ τὰ
μαθήματά του, — προπάντων τὴν ἀ-
ριθμητικὴν. — κάθε φορά ποῦ θὰ εὐ-
ρίσκεαι καιρόν. Ὁ Τζανῆς τῆς ἔδωκε
τὸν λόγον του, ὅτι θὰ τον ἐ-
κουντοῦσε καὶ αὐτός. Ἀλλὰ
ρέπει νὰ εἰπωμεν ἐδῶ, ὅτι ἀνέ-
αθεν ὁ Ἀνδρῆκος εἶχε μεγάλην
λίσιν εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἐκάθητο
παράμερα κ' ἔκαμνε μίαν δύσκολ-
ὴν διαίρεσιν, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι
καὶ εἶδεν ὅτι ἓνας ἐπιβάτης
τὸν ἐκύτταζε ποῦ ἐργάζετο. Ὁ
Ἀνδρῆκος ἐγνώριζεν ἐξ ὄψεως
τὸν κύριον Βιλλιέρ, τὸν ἀνώτε-
ρον ὑπάλληλον τῆς Ἑταιρίας. (Ἐ-
πιθεωρητὴν.) ἡ ὁποία τοῦ εἶχεν ἀ-
ναθέσει τὴν σπουδαίαν ἐκείνην ἀ-
ποστολὴν καὶ τοῦ εἶχε δώσῃ δι'
αὐτὸ τὸν Ζαν-Μπάρτ.

Ὁ κ. Βιλλιέρ ἦτο καμμιὰ
σαρανταριά χρόνων ἄνθρωπος.
Κοντός, μελαχροινὸς καὶ ἀπὸ
τώρα σχεδὸν φαλακρός, εἶχε φυ-
σιογνωμίαν κάπως μελαγχολι-
κὴν, ἡ ὁποία ὅμως ἐφάνερονε
μεγάλην εὐφυΐαν καὶ δραστηριό-
τητα.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου;
ῥώτησε.

— Μιὰ διαίρεσι, κύριε.

— Για νὰ ἰδῶ.

Κόκκινος ἔως ταυτιά, ὁ Ἀν-
δρῆκος τοῦ ἔδειξε τὸ τετράδιόν
του.

— Κ' ἔχεις τὸ θάρρος νὰ με-
λετᾷς ἔτσι, χωρὶς δάσκαλον;

— Τὸ ὑποσχέθηκα ἐστὶ μὴ-

τέρα μου, κύριε, ἐπιθύρουν ὁ Ἀνδρῆκος.

— Πολὺ καλὰ, φίλε μου, πολὺ κα-
λὰ. Καὶ σοῦ ἀρέσει τὸ διάβασμα;

— Ἄλλη φορὰ δὲν μου ἄρесе! τώ-
ρα ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μάρεση.

— Δὲν ἔχω, δυστυχῶς, πλὴν βιβλία
πολὺ σοβαρὰ γιὰ σένα, ὑπέλαβεν ὁ κύ-
ριος Βιλλιέρ, ἀφοῦ ἔμεινεν ὀλίγας στιγ-
μὰς σιωπηλός. Ἀδιάφορον, ἔλα στὴν
καμπίνα μου, ὅταν δὲν θὰ ἔχῃς ὑπηρε-
σίαν. καὶ κάτι θὰ βροῦμε.

Μὲ ὅλην τὴν καλωσύνην ποῦ τοῦ εἶχε
δείξῃ ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ Ἀνδρῆκος δὲν
ἐτολμοῦσε νὰ ὑπάγῃ νὰ τον εὕρῃ. Ἀ-

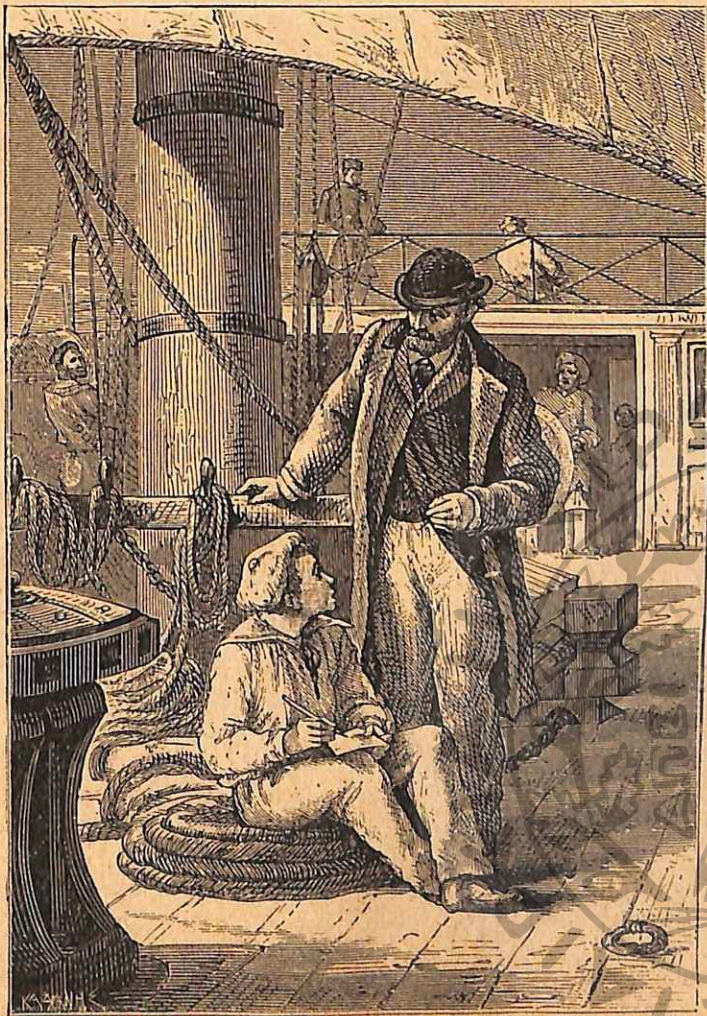
παγορεύεται εἰς τοὺς ναύτας νὰ πηγαί-
νουν εἰς τὴν πρύμνην, ἐκτὸς μόνον ὅ-
ταν τοὺς καλῇ ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπηρεσί-
ας, καὶ τὸ παιδίον ἐφοβέετο νὰ παραβῇ
τὸν κανονισμόν.

Μὲ κίνδυνον νὰ τιμωρηθῇ, ὁ Τζανῆς
ἐπῆρε τὸ ναυτόπουλο ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ
τὸ ἐπῆγεν εἰς τὴν καμπίναν τοῦ κ.
Βιλλιέρ. Ἐκέρδισεν ἀπὸ ἐκεῖ ἓνα πο-
τῆρι ροῦμι καὶ ἓνα σιγάρο, καὶ ἀπεσύρ-
θη, ἀφίσας τὸν Ἀνδρῆκον νὰ συνομιλῇ
μὲ τὸν «κύριον Ἐπιθεωρητὴν», τὸν ὁποῖον
ἡ νόστιμη παιδικὴ φλυαρία τοῦ μού-
τσου διεσκέδαζε πολὺ. Ἀνέκαθεν ὁ Ἀν-
δρῆκος ἦτο καλὸς καὶ πρό-
θυμος· ἀλλ' ἡ δοκνηρία τὸν
ἐμπόδιζε κάποτε νὰ δείχνῃ
τὰ προτερήματά του. Τώ-
ρα ὅμως ποῦ εἶχεν ἀποκτήσῃ
δραστηριότητα καὶ εἶχε χά-
σῃ τὸ κοιμισμένον του ὕψος,
ἄρχισε νὰ φαίνεται ὅτι ἦτο
πραγματικῶς: καλὸ παιδί,
ἐξυπνον, τίμιον καὶ μὲ τὴν
καρδίαν ἐστὰ χεῖλιν.

Ἡ εὐκρίνεια τοῦ καὶ ἡ
σεμνότης τοῦ ἔκαμαν τὴν
καλλιτέραν ἐντύπωσιν εἰς
τὸν κ. Βιλλιέρ. Ὡμίλησε
περὶ τοῦ Ἀνδρῆκου εἰς τὸν
πλοίαρχον, καὶ τον εὗρε
σύμφωνον εἰς τὴν καλὴν
ιδεάν. ποῦ εἶχε σχηματίσῃ
περὶ τοῦ φίλου μας.

Προσκαλούμενος συχνὰ
ἀπὸ τὸν Ἐπιθεωρητὴν, ὁ
Ἀνδρῆκος ἀνέλαβε νὰ κά-
μνῃ μερικὰ μικροσιγυρίσμα-
τα εἰς τὴν καμπίναν του.
Ἡ προθυμία τοῦ εἰς τὴν
ἀρχὴν τὸν ἔκαμνε ἀδέξιον·
ἀλλὰ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον,
μὲ τὴν συνήθειαν, ἄρχισε νὰ
ἐργάζεται καλὰ καὶ νὰ γίνε-
ται πραγματικῶς ὠφέλιμος
εἰς τὸν προστάτην του, ὁ
ὁποῖος ἐνδιέφερετο δι' αὐ-
τὸν ὅλον ἐν περισσώτερον.

Ἄμα εἶδε τὴν κλίσιν του

«Τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου;» (Σελ. 105, στήλ. α'.)

εις τὰ μαθηματικά, ὁ κ. Βιλλιέρ τοῦ ἔκαμε μερικά μαθήματα. Καὶ ὁ Ἀνδρῆκος πρῶτα εἰσεκοίτησε πολλὴ γρήγορα. Τὰ ἐννοοῦσεν ὅλα καὶ δὲν ἐξεγύσεν αὐτὸν ἐκεῖνο ποῦ ἐμάνθανε σήμερον. Ἐπειτα, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ποῦ ἡσθάνετο διὰ τὸν κ. Βιλλιέρ, ἐμεγάλωνεν ἀκόμη περισσότερο τὴν ἐπιμέλειάν του καὶ τὸν ζήλόν του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς τὸν εἶχε συμπάθειαν πολὺ.

Ἐντοῦτοις ὁ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ ἐπλησίαζε τὸν Ἰσημερινόν, τὴν φανταστικὴν ἐκείνην γραμμὴν, ἡ ὁποία χωρίζει τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν εἰς δύο ἴσα μέρη. Καὶ ὑπάρχει συνήθεια, εἰς τὰ πλοῖα, νὰ ἐορτάζουν τὴν διάβασιν τῆς γραμμῆς αὐτῆς, μὲ μίαν τελετὴν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Βάπτισμα τοῦ Μπάρμπα-Τροπικοῦ.

Ὁ πλοίαρχος, ἂν καὶ πολὺ αὐστηρὸς ὅσον διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν πειθαρχίαν, εἶχε ὅμως τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὸ πλήρωμά του κάθε διασκέδασιν ποῦ δὲν ἐδραπέδων τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ὑπηρεσίας. Ἐδῶκε λοιπὸν τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς ναύτας του, νὰ ἐορτάσουν τὸ Βάπτισμα τοῦ Μπάρμπα-Τροπικοῦ.

Εἰς τὴν πρῶμην ἐιργάζοντο δραστηρίως διὰ νὰ προετοιμάσουν τὰ τῆς ἐορτῆς. Ὄταν ἦλθεν ἡ μεγάλη ἡμέρα, βροχὴ κουκίων καὶ φασολίων, ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν καταρτιῶν, ἀνήγγειλεν ὅτι κάτι σπουδαῖον προητοιμάζετο εἰς τὰς οὐρανίους χώρας.

Μετ' ὀλίγον ἐπαρουσιάσθη ἓνας ἄγγελος, σπουδαῖος μετὰ πλῆθος κορδέλλες, μὲ κηρωτὸν καπέλο καὶ μὲ ψηλὰς μπότες, ἀπ' ἐκεῖνες ποῦ φοροῦν οἱ φαρόδες τῆς Νέας Γῆς. Εἰς τὰς μπότες αὐτὲς ἦσαν στερεωμένα κάτι πελώρια σπηροῦνια, οἱ τροχίσκοι τῶν ὁποίων εἶχαν διάμετρον τοῦλάχιστον ἐπὶ ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου! Ἐπλησίασε τὸν πλοίαρχον, ὁ ὁποῖος ἐπεριπάτει, μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὴν ῥάχην, ἐπὶ τῆς γεφύρας, καὶ τοῦ ἔκαμε μίαν μικρὰν προσφώνησιν.

Ὁ σκοπὸς τῆς προσφωνήσεως ἦτο νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μπάρμπα-Τροπικοῦ, τοῦ Κυριάρχου τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας διέσχισε τώρα ὁ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος ἡμπορεῖς νὰ εἰπῇς εἰς τὴν Μεγαλειότητά του, ὅτι θὰ τον δεχθῶμεν μὲ ὅλας τὰς τιμὰς ποῦ του πρέπουν.

— Καὶ τὴν γυναῖκά του;

— Μάλιστα, καὶ τὴν γυναῖκά του.

Ὁ ἄγγελος ὑπεκλίθη, ἐγύρισε τὸ μακρὸν μπαστούνι ποῦ ἐκαθαλίκευεν ἄλλογον, καὶ ἐτράβηξε πρὸς τὴν πρῶμην. Ἀλλὰ καθὼς κατέβαινε ἀπὸ τὴν γέφυραν, ἐμπέρεψε τὸ ἓνα του σπηροῦνι μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἔκαμε μίαν καλὴν κ ο υ τ ρ ο υ β ἄ λ α ν.

Ἐβαλαν τὰ γέλια... Ὁ ἄγγελος

φόρος ἐσηκώθη, ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ ξύλινον ἄλγόν του, — ποῦ τον ἔρριψε τάχα μὲ μίαν κλωτσιάν, — καὶ ἔτρεξε νάνταμωσθ τὸν κύριόν του.

Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ αὐτῶ, οἱ ἐπιβάται καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐμαζεύθησαν, διὰ νὰ δεχθῶν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μπάρμπα-Τροπικοῦ. Ὁ πλοίαρχος ἐστέκετο ὀλίγα βήματα ἐμπρός.

Θόρυβος διαβολικὸς, σωστὸν ξεκούφισμα, ἀπὸ ἓνα κλαρίον, ἓνα βιολί, ἓνα φλάουτο, δύο καπάκια τεντζερέδων καὶ ἓνα βαρελάκι ἄδειον, ποῦ το ἐκτυποῦσαν ὡς γρανκάσαν, ἀνοῖξε τὴν πομπήν.

Δύο ναῦται, μὲ μακρὰ γένεια ἀπὸ στουπὶ, μὲ μυτερά καπέλα χάρτινα καὶ μὲ ρωμαϊκοὺς μανδύας, — διὰ τοὺς ὁποίους ἐχρησιμοποίησαν δύο κουβέρτες, — παρυσίασθησαν πρῶτοι, κρατοῦντες ἀπὸ ἓνα πέλεκυν.

Δύο μικροὶ ἄγγελοι, σκεπασμένοι μὲ πτερά, — κολλημένα εἰς τὸ σῶμά των μὲ πίσσαν, — ἐχρησίμευαν ὡς ἀκόλουθοι τοῦ Βασιλέως. Οἱ δύο αὐτοὶ ἄγγελοι ἦσαν οἱ δύο μούτσοι Βερνάρδους καὶ Κυριάκος. Ὁ Ἀνδρῆκος, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ λάβῃ τὸ βάπτισμα, δὲν ἀποτελοῦσε μέρος τῆς ἀκολουθίας.

Ἐπιτέλους ἐπαρουσιάσθη ὁ Μπάρμπα-Τροπικός, τὸν ὁποῖον ἔκαμνε ὁ Λάζαρος Φλατάκ. Πελώρια γενειάς, κατασκευασμένη ἀπὸ ροκανίδια καὶ ταιριασθὴ μὲ τὴν μακρὰν του κόμην, ἐφάνε ἔως τὰ γόνατά του. Ἐφοροῦσε θώρακα ἀπὸ χρυσόχαρτον, καὶ μανδύαν βασιλικόν, ὁ ὁποῖος ἦτο πρὸ ὀλίγου καὶ ἐμελλε νὰ ξαναγίνῃ τραπέζομάνδουλον ἀπὸ κόκκινον ὕφασμα μὲ κρόσια μπότες τῆς Νέας Γῆς, τρεῖς μικρὲς κατσαρόλες, ἀντὶ ὠρολογίου καὶ παρασήμων, συνεπλήρωναν τὴν ἐνδυμασίαν του.

Ἡ τρυφερά του σύζυγος τὸν συνώδευσεν. Ὁ δόκιμος, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκαμνε, ἦτο πολὺ νέος καὶ πολὺ εὐμορφος, εἶχε πασαλειψῇ τὸ πρόσωπόν του μὲ ἀλευρί, καὶ ἔπερνε ὕψος σεμνὸν καὶ δειλόν, ταιριαστὸν μὲ τὸν ρόλον ποῦ ἔπαιζεν. Ὡς σύνολον, ἡ τ ο υ α λ ἔ τ τ α του δὲν ἦτο καὶ τόσο ἀμειψτος. Τὸ φρουστάνι του μόλις ἐφθάνεν ἔως τὰ γόνατα, καὶ τὰ χονδρὰ του ὑποδήματα δὲν ἐσυμφωνοῦσαν διόλου μὲ τὰς μεταξωτὰς κάλτσες, ποῦ εἶχαν κατασκευασθῇ ἐκ τοῦ προχείρου μ' ἓνα παλῆδ ἄσπρο φουλὰρι. Ἀπερίγραπτον τὸ καπελῖνόν του! Τί ξηρὰ ἄνθη, τί δαντέλες χάρτινες, τί κρόσια ἀπὸ στουπὶ, τί πτερά χήνας καὶ πετεινοῦ, τί καὶ τί δὲν εἶχε! Δι' αὐτὸ ἦτο καὶ ὑψηλὸν ὡς κοφίνι.

Ἡ αὐτῆς Μεγαλειότητος ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκυράν τῆς μίαν κούκλαν, κατασκευασμένην ἀπὸ σακκὶ παραγεμισμένον μὲ ροκανίδια, καὶ τῆς ἔκαμνε ἓνα σωρὸ χάδια.

Ὅπισθεν τοῦ βασιλικῆς ζεύγους, ἐ-

χοροπηδοῦσαν οἱ πλέον παράδοξοι, οἱ πλέον ἀλλόκοτοι αὐλικοί, ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Καὶ τί φωνές, τί καμώματα, τί γέλια!

Οἱ ναῦται σπανίως διασκεδάζουν καὶ σπανίως γελοῦν· ἀλλὰ ὅταν βαλθοῦν, τὸ κάμουν μὲ τὴν καρδιά των.

Ὅταν ἐφθασεν ἐμπροσθεν τοῦ πλοίαρχου, ὁ Μπάρμπα-Τροπικός ἐσήκωσε τὸ σκήπτρόν του.

— Σιωπὴ! εἶπε.

— Σιωπὴ! ἐπανέλαβον οἱ αὐλικοί.

Ἐγίνεν ἀμέσως ἄκρα σιωπὴ. Ὁ Μπάρμπα-Τροπικός ἀπήγγειλεν ἐκτεταμένον λόγον, ὁ δὲ πλοίαρχος ἀνταπήντησε μὲ λίγα λόγια καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ βαπτίσῃ τοὺς νεοφερμένους.

Ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἀπεσύρθη, ἐνῶ ἀπὸ πάνω τὰ φασόλια ἐπιπταν βροχιῶν.

Ἐνα μεγάλο μαστέλλο, γεμάτο θάλασσαν, ἐτοποθετήθη εἰς τὴν πρῶραν, καὶ ἐσκεπάσθη μὲ μίαν σανίδα. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐστέκοντο οἱ θεράποντες καὶ οἱ δορυφόροι τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Οἱ νέοι ἐπιβάται ὠδηγήθησαν ἐνώπιον τοῦ Μπάρμπα-Τροπικοῦ. Καὶ ἀναλόγως τῆς χρηματικῆς προσφορᾶς καθενός, ἄλλους τοὺς ἐρράντιζαν μὲ κολώνιαν, καὶ ἄλλους τοὺς ἐβρεχάν μὲ θάλασσαν.

Ὁ Ἀνδρῆκος, θαλασσινὸς πλέον ἐξ ἐπαγγέλματος, ποῦ ἐπερνοῦσε τὸν Ἰσημερινὸν διὰ πρῶτην φοράν, ὦφειλε νὰ ὑποστῇ τὸ βάπτισμα πλήρες καὶ τέλειον...

Ἐπειδὴ ὁ Τζανῆς ἤξευρεν ὅτι δὲν ἐσήκωνε χωράτά, τοῦ ἐσύστησε νὰ μὴ θυμώσῃ, ὅτι καὶ ἂν του ἔκαμναν.

Ὁ Ἀνδρῆκος, θέλωντας καὶ μὴ, τὸ ὑπεσχέθη. Καὶ οἱ δύο δορυφόροι, ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά αὐτοῦ, τὸν ὠδήγησαν εἰς τοὺς πόδας τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησεν ὁ Μπάρμπα-Τροπικός.

— Ἀνδρέας Μοράνδος.

— Εἶσαι υἱὸς καλοῦ ναύτου, ποῦ πολλὰς φορές τὸν εἶδαμεν εἰς τὸ βασιλεῖόν μας. Κάθησε ἐκεῖ.

Ἐκάθισαν τὸν Ἀνδρῆκον, σαστισμένον ἀπὸ τὸν ἐπὶ τὴν σανίδα, ποῦ ἐσκεπάζετο τὸ μαστέλλο. Ὁ Μπάρμπα-Τροπικός εἶπεν ὀλίγα λόγια περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ καλοῦ μούτσου, καὶ ὁ Ἀνδρῆκος ἤρχισε νὰ παγγέλλῃ τὸν ὅρκον ποῦ του ὑπαγόρευεν ἓνας ναύτης, μετρημένος εἰς ἄγριον. Ἐξάφνα... ἡ σανίδα ἐτραβήχθη μὲ ὀρμήν... καὶ ὁ Ἀνδρῆκος ἐπέσεν εἰς τὸ μαστέλλο... ὄχι μὲ τὸ κεφάλι... ἀπεναντίας! Συγχρόνως, ἓνας κάδος κρεμασμένος ἀπὸ πάνω του, ἀναποδογυρίσθη καὶ συνεπλήρωσε τὸ λούσιον.

— Μάνα! ἐφώναξεν ὁ κακόμοιρος, νομίζων ὅτι θὰ πνιγῇ.

Ἐπιτέλους ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ μαστέλλο, εἰς κατάστασιν ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ τὴν φαντασθῆτε, καὶ ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ τὰ γέλια... Ὁ Βερνάρδος ἔκαμε νὰ τον ἐμποδίσῃ, ἀλλὰ τὴν ἔπαθε. Πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχασίν του, ὁ Ἀνδρῆκος δὲν ἐθύμωσε, δὲν του ἔδωκε οὔτε μίαν γροθιάν, ἀπεναντίας τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐσφιξε τόσο δυνατὰ, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἄγγελος ἐύρεθῃ βρεγμένος ὅσον καὶ ὁ Ἀνδρῆκος.

Μετὰ τὸ ἐπιστόδιον αὐτὸ ἐγέλασαν ὅλοι, καὶ ἀπ' ὅλους περισσότερο ὁ ἦρωας μας.

Ἐνῶ οἱ ναῦται ἐκυνηγοῦντο μὲ τοὺς κουβάδες ἔως ἐπάνω ἔς τὰ κατάρτια, καὶ μετεχειρίζοντο ἀκόμη καὶ τὰς ἀντλίας τοῦ πλοίου διὰ νὰ βρέξῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὁ πλοίαρχος ἐξήταξε τὸν ὀρφανόν, μὲ βλέμμα προσεκτικόν. Σημεῖα, ποῦ δὲν θὰ τὰ ἐπρόσεχεν ἄλλος, ὀλιγώτερον ἐμπειρὸς ναυτικός, τὸν ἔκαμαν νὰ φοβῆθῃ, ἐξαφνικὴν θύελλαν, ὅπως συμβαίνει συχνὰ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Ἀμέσως ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του. Ἐδῶκε μερικάς διαταγὰς. Ὁ Μπάρμπα-Τροπικός, ἡ οἰκογένειά του καὶ οἱ αὐλικοί του, ὅλοι ἐντὸς πέντε λεπτῶν ἦσαν ἔτοιμοι διὰ τὴν μα ν ο υ β ρ α ν.

Οἱ ναῦται ἐξεμασκαρεύθησαν ὥς ποῦ νὰ πῆς κίμινον· μόνον οἱ κακόμοιροι οἱ ἄγγελοι, ποῦ δὲν ἡμποροῦσαν νὰ ξεκολλήσουν τὰ πτερά των καὶ τὴν πίσσαν, παρ' ἂν ἐτρίβοντο πολλὴν ὥραν μὲ λάδι, μὲ ξύγγι ἢ μὲ βούτυρον, ἡναγχάσθησαν νὰ ἐργασθοῦν ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ τὴν ἀγγελικὴν των στολήν!

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhal]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 79^{ος}

Σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 109 δημοσιευμένης εἰκότος

Συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 11ον φυλλάδιον, προκηρύσσω σήμερον καὶ δεύτερον Διαγωνισμόν Διηγήματος, ἐπὶ τῇ βάσει μι ἄ ς μ ο ν ο υ εἰ κ ὀ ν ο ς. Εἶνε ἡ «Ψυχράνα», τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ Νικολάου Γύζη, τοῦ μεγίστου τῶν Ἑλλήνων ζωγράφων.

Τὸ μαυροφορεμένον ἐκεῖνο κοριτσάκι, ποῦ βλέπετε εἰς τὴν ἄκρην, πρὸ ὀλίγου ἔχασε τὴν μητέρα του, καὶ τώρα ἔφερε τὸ ἀδελφάκι του εἰς τὴν καλὴν γειτόνισσαν, διὰ νὰ το βυζάξῃ. Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα τῆς εἰκότος. Πρόκειται λοιπὸν νὰ γραφῇ ἐν διηγήματι, τοῦ ὁποῖου ἡ κυριωτέρα σκηνὴ θάνατος ποκρίνεται τελείως μὲ τὴν εἰκόνα, ὥστε νὰ το συνοδεύσῃ.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου εἰ-

νε οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς δημοσιευθέντας ἤδη εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ 78ου Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ ρηθὲν φυλλάδιον 11, σελὶς 86.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Ἀγαπητοίμου

ΠΙΣΤΡΕΦΟΝ ἀπὸ μικρὸν περίπατον ἀ ν ἄ τὴν πόλιν. Ἀκόμη διατηροῦνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ ἴχνη τῆς παρελθούσης ἐορτῆς. Ὅταν θὰ με ἀναγινώσκετε δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἴσως τίποτε, ἀλλὰ σήμε-

ρον ποῦ σὰς γράφω, κυματίζουν ἀκόμη μερικά σημεῖα, λησμονηθεῖσαι, καὶ οἱ ἀνδριάντες τῶν ἐνδόξων ἡρώων φέρουν ἀκόμη τὰς μυρσίνας, μὲ τὰς ὁποίας τοὺς ἐστεψαν. Καὶ εἰς τὰ ὠτά μου εἶνε ἀκόμη ἡναυλα τὰ θούρια τῶν μουσικῶν, καὶ τὰς τζιμα τῶν παιδιῶν, καὶ οἱ λόγοι τῶν ρητόρων τῆς 25 Μαρτίου.

Φέτος, ἡ λαμπρότης τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἦτο κάπως ὀλιγωτέρα, ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς. Ἀλλὰ μόνον ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς. Ὁ ἐνθουσιασμός ἦτο ὁ ἴδιος, διότι αὐτὸς δὲν βρέχεται ὡς τὰ ἐνδύματα, οὔτε φοβεῖται ὡς ἂν μερικοὶ δὲν ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν παράταξιν, καὶ ἂν ἄλλοι δὲν ἐξῆλθαν καὶ νὰ τὴν ἰδοῦν, ὅλοι ὅμως ἐώρασαν μὲ τὸν ὠραῖον ἐορτασμὸν τῆς ψυχῆς, καὶ ἀνεπόλησαν ὅσας ἱερὰς ἀναμνήσεις προκαλεῖ εἰς πάντα Ἑλλήνα καὶ χριστιανὸν ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καὶ συνησθάνθησαν τὸ διπλοῦν τῆς μεγαλείου, τὸ θρησκευτικὸν καὶ τὸ πατριωτικόν.

Κ' ἐντούτοις, — ὅτι τὸ πιστεύετε; — εὐρέθησαν στόματα, τὰ ὁποῖα εἶπαν ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Ἑορτὴ μας ἔχασε πλέον τὸ γοητρὸν τῆς καὶ τὴν σημασίαν τῆς, διότι εἰμεθα ἀνάξιοι νὰ τὴν ἐορτάζωμεν! Ἀ ν ἄ ξ ι ο ι ; Καὶ διατὶ τάχα; Διότι εἰμεθα μικροὶ; διότι εἰμεθα ἀνίσχυροι;.. Σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν το ἐννοῶ καθόλου! Τὸ νὰ μου λέγουν ὅτι εἰμεθα ἀνάξιοι νὰ τιμῶμεν τοὺς ἡρώας μας, διότι δὲν ἀνεδείχθημεν ἡρώες καὶ ἡμεῖς, εἶνε τὸ

ἴδιον ὡς νὰ μου ἔλεγαν ὅτι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τιμῶμεν ἓνα μεγαλοφυῆ ἄνδρα, διότι δὲν εἰμεθα μεγαλοφυεῖς, ἢ ὅτι δὲν εἰμεθα ἱκανοὶ νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεόν, διότι δὲν εἰμεθα καὶ ἡμεῖς Θεοὶ!.. Ἐννοεῖτε σεις αὐτὴν τὴν λογικὴν; Ἀλλ' ἀκούσατε καὶ κάτι ἄλλο:

Ἀνεγίνωσκα εἰς μίαν ἐφημερίδα, τὴν σ υ ν ἔ ν τ ε υ ξ ι ν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ δημοσιογράφος μ' ἓνα μικρὸν μαθητὴν, ἐκ τῶν παρατεταγμένων εἰς τὴν τελετὴν τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς. Ὁ δημοσιογράφος τὸν ἠρώτησε, λέγει, διατὶ «γίνονται ὅλα αὐτά» καὶ ὁ μικρὸς ἀπήντησε, διότι τὴν 25 Μαρτίου 1821 ἐσηκώθησαν οἱ Ἕλληνες...

— Καὶ πόσα χρόνια εἶνε ἀπὸ τότε; ἠρώτησεν ὁ δημοσιογράφος.

Ὁ μικρὸς ἐσυλλογίσθη, ἔκαμεν εἰς ἓνα χαρτάκι μίαν ἀφαίρεσιν, καὶ ἀπήντησεν:

— Ὅγδοντα δύο χρόνια... ὅσω χρόνων εἶνε καὶ ὁ παππούς! Ἐπειτα ὁ δημοσιογράφος ἠρώτησε διατὶ ἐσηκώθησαν οἱ Ἕλληνες, καὶ λέγει, ὅτι ὁ μικρὸς μαθητὴς τὸν ἐκύτταξε μὲ μεγάλην ἀπορίαν καὶ δὲν ἤρε τίποτε νὰ ἀπαντήσῃ. Δὲν ἤξευρε διατὶ ἐσηκώθησαν οἱ Ἕλληνες τὴν 25 Μαρτίου 1821!

Τὸ πιστεύετε; Ἐγὼ, νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν το πιστεύω. Θὰ εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας τοῦ δημοσιογράφου, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ στηριχθῇ εἰς αὐτό, διὰ νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι οἱ μαθηταὶ πηγαίνουν τάχα εἰς τὴν παράταξιν, χωρὶς νὰ ἔχουν ἰδεάν περὶ τῆς σημασίας τῆς ἐορτῆς, καὶ διὰ νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς διδασκάλους νὰ τοὺς τα ἐξηγούν καλλίτερα. Σύστασις περιττή! Ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ διδασκαλός, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ διηγῇ εἰς τοὺς μαθητάς του τὴν λαμπρότεραν σελίδα τῆς ἱστορίας μας, καὶ ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ μαθητὴς, καὶ ὁ ἀμελέστερος καὶ ὁ κουτότερος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἐνόησεν καὶ νὰ μὴ ἡσθάνθη τὸ μάθημα τοῦτο! Ὅχι, δὲν ὑπάρχει Ἑλλήν, ἀπὸ τοῦ μεγαλητέρου μέχρι τοῦ μικροτέρου, ὁ ὁποῖος νὰ ἴσῃ τὴν σημασίαν τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς. Διαφορετικὰ θὰ ἤμεθα πραγματικῶς ἀνάξιοι νὰ τὴν ἐορτάζωμεν, ὅπως εἶπαν μερικοὶ παραδοξολόγοι, ἀπαισιόδοξοι καὶ ὑπερβολικοί.

Σεις μὴ τοὺς ἀκούτε! Εἰμεθα καὶ παραίμεθα ἄξιοι νὰ ἐορτάζωμεν τὴν 25 Μαρτίου. Εἰμεθα ὅσον καὶ κάθε ἄλλος λαός, ἐορτάζων τὴν Ἑθνικὴν Ἑορτὴν του. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Ἑορτὴ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων εἶνε λαμπρότερα, εὐγενεστέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην, καὶ ἀξία νὰ τὴν ἐορτάζωμεν μαζί μας καὶ ἄλλοι λαοί. Δὲν το λέγω ἐγὼ· τὸ εἶπε κάποτε ὁ μέγας

Ρενάν, εἰς ἓν συμπόσιον Ἑλλήνων εἰς τὸ Παρίσι. "Ἄς μὴ σας κάμνουν λοιπὸν ἐντύπωσιν, — οὔτε θυμὸν οὔτε λύπην, — οἱ ἀπαισιόδοξοι λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἐξέρχονται ἐνῆστε ἀπὸ στόματα ἑλληνικά. Κρατεῖτε τὸ μέτωπον ὑψηλά, μὲ πλήρη τὴν συναίσθησιν, ὅτι εἰσθε ἄξιοι νάναπολῆτε, νὰ ἐπικαλῆσθε καὶ νὰ ἐορτάζετε τὴν δόξαν τῶν πατέρων σας. Ἀκριβῶς διότι γνωρίζετε καὶ ἀναγνωρίζετε τὸ μεγαλεῖόν των, τὴν ὑπεροχὴν των, τὴν ἀπαράμιλλον ἀνδρείαν των,

τὸν ἀπαρδειγμάτιστον πατριωτισμὸν των. Ἀκριβῶς, διότι τοὺς ἔχετε ὡς ὑπόδειγμα καὶ ὀρκίζεσθε ἐνδομύχως, εὐλικρινῆ ὅρκον καὶ ἀψευδῆ, νὰ τοὺς μιμῆσθε ὅταν σὰς δοθῇ ἡ περίστασις, καὶ νάναδειχθῆτε ὅσον καὶ ἐκεῖνοι μεγάλοι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα χρέους. Ὅσοι λέγουν ὅτι εἰμεθα ἀνάξιοι νὰ ἐορτάζωμεν τὴν 25 Μαρτίου, αὐτοὶ δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ το κάμουν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

II'.

Ἐκεῖνα τὰ βάζα τοῦ μπαμπά, πού τα εἶχαν σπᾶση, — θυμᾶστε; — ἔμεναν βάρος στὴ συνείδησι τοῦ Τάκη καὶ τοῦ Τοτοῦ. Διὰ νὰ τὰ βάλουν στὸν τόπο τους, ἐφύλαξαν ἓνα ὀλόκληρο χρόνο ὅλα τὰ λεπτά πού τους ἔδιδαν οἱ γονεῖς των κάθε Κυριακῇ, καθὼς καὶ τοὺς μπουναμάδες των.

Ἐπιτέλους, σ' ἓνα μαγαζὶ πού τους ἔδειξεν ἡ Λιλίκα, βρῆκαν δύο βάζα ἐπάνω-κάτω ὅμοια μὲ τὰ ἄλλα, καὶ τὰ ἀγόρασαν νὰ τα χαρίσουν τοῦ μπαμπά.

Δὲν εἶχαν νὰ δώσουν ὅλα τὰ λεπτά διαμιάς· ἀλλὰ ὁ ἔμπορος, ἅμα τοῦ εἶπαν τὸ νομᾶ των, τοὺς ἔκαμε πίστωση διὰ τὸ ὑπόλοιπον.

Αὐτὴ τὴ στιγμή πού τους βλέπετε, ὁ Τάκης πληρώνει τὴν τελευταία δόσι. Πάει πιά! ἔξωφλησαν τὸ χρέος των. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Τοτός σκάζει μὲ τόση χαρά, — κλάκ! κλάκ! — τὸ καμτοῖκι, πού ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἐπιθυμοῦσε νάποκτήσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

13

Υγιεινὰ παραγγέλματα

"Ἐχω νὰ σας εἰπῶ πολλὰ περὶ Ὑγιεινῆς καὶ Προχείρου Ἱατρικῆς, ὥστε χρειάζεται καὶ ἓνας πρόλογος.

Ἡ Ὑγιεινὴ εἶνε ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφὴ τῆς Ἱατρικῆς. Ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλῆσι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις· ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀρχαιότερα ἀπὸ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου. Βάσις τῆς ὑγιεινῆς εἶνε τὸ ὕδωρ, — τῆς θαλάσσης ἢ... τῆς ξηρᾶς, — τὸ ὁποῖον πάλιν εἶνε ἡ βάσις παντὸς λουτροῦ, τὸ

ὁποῖον πάλιν εἶνε ἡ βάσις πάσης εὐεξίας.

Νὰ ἐξυπνᾶτε πρῶτ', νὰ κοιμᾶσθε πρῶτ' καὶ τὰνάπαλιν, — νὰ ζῆτε ἐν ὁμονοίᾳ μὲ τοὺς συγγενεῖς σας καὶ τοὺς φίλους σας, — νὰ μὴ φορῆτε πολὺ στενὰ ἢ πολὺ ἀκριβὰ φορέματα, — νὰ κάμνετε γυμναστικὴν καὶ σωμαστικὴν, (σὰς συνιστῶ προπάντων τὸ σπαθί... τοῦ ξεσπαθώματος), — νὰ στέλλετε τακτικὰ τὰ ἐπισκεπτήριά σας τὴν Πρωτοχρονίαν, — νάνανεύετε ἐνωρὶς τὴν συνδρομὴν σας εἰς τὴν Διάπλασιν, — ἰδοὺ τὰ αἰώνια παραγγέλματα, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν εἰσπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὑγεία τῆς προκοπῆς.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀξιωματικῆς ἐκείνης ἐσπερίδος, ὁ Κάρολος ἐπήγαγεν εἰς τὸν ἀγρόν, μὲ τὸ λισγάρι εἰς τὸν ὄμον, ὅταν ἤκουσε νὰ τον φωνάζουν: — Περίμενέ με λοιπὸν, ἔχω νὰ σου ὀμιλήσω.

Ἦτο ἡ Αἰμιλία, ἡ ὁποία ἠγωνίζετο νὰ τον φθάσῃ, τοῦλάχιστον πρὸ πέντε λεπτῶν.

— Τί γρήγορα πού περπατεῖς! ἐφώναξεν ἀσθμαίνουσα. Ἡ γιὰγιά μὲ παρεκάλεσε νὰ πάγῃ κάτι νὰ πῶ τῆς κυρίας Σάμβορν, καὶ ἐσυλλογίσθηκα ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν μέρος τοῦ δρόμου μαζί. Λοιπὸν, πῶς σου ἐφάνη ἡ ἐσπερίς τῆς Χαρᾶς; Διεσκέδασες; Μετενόησες πού ἐπῆγες;

Τρεῖς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Κάρολος ἠρκέσθη νάποκριθῇ ἀορίστως:

— Ἐλπίζω ὅτι τοὺς ἔκαμα νὰ γελάσουν ἀρκετά, καὶ ἔτσι ἐπλήρωσα τὴν εἰσοδὸν μου.

— Ἡ συμπεριφορὰ τῆς Χαρᾶς δὲν σ' ἐπέσει λοιπὸν ὅτι ἦσαν εὐπρόσδεκτος; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ὑψοῦσα τοὺς ὤμους.

— Ὅχι· αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Σάμβορν ἔχει πάντα μιὰ γλωσσα τόσο γλυκεῖα, πού κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ ποτὲ νὰ βασισθῇ...

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό;

— Τίποτε· ἐννοῶ μόνον, ὅτι ἔχει τὴν ικανότητά νὰ λέγῃ ὥρατα λόγια καὶ πρὸς ἀνθρώπους, πού δὲν τὴν νοιάζῃ γι' αὐτοὺς οὔτε τὸ σο!

Καὶ ὁ Κάρολος, μὲ πυρετῶδες κίνημα, ἔθραυσεν ἓνα ἄχυρον, τὸ ὁποῖον ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸν δρόμον.

— Ἄν δὲν ἦσθε σεῖς, ὑπέλαβε, δὲν θὰ μ' ἐπροσκαλοῦσε ποτέ.

— Ποίος σοὺ το εἶπεν; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία.

Ὁ Κάρολος ἤρχισε νὰ γελά.

— Τὸ ὕψος σας θάρχοῦσε νὰ με φωτίσῃ, καὶ ἂν δὲν το ἤξευρα, ἀπεκρίθη ἡ φίλη σας μ' ἐπροσκάλεσε δι' ἀγάπην σας, καὶ ὅχι τόσο διὰ νὰ σας εὐχαριστήσῃ, ὅσον διότι δὲν εἶχε κανένα πρόχειρον διὰ τὸν ρόλον ἐκεῖνον. Ξεῦρετε ὅτι δὲν δίδω σημασίαν εἰς τοὺς τύπους ἐπῆγα μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι σ' ἐδέχθη ἄσχημα;

— Ἀπεναντίας, μ' ἐδέχθη λαμπρά. Ὅποιος τὴν ἄκουε, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἤμουν ὁ βασιλεὺς τῆς συναναστροφῆς. Κομπλιμέντα καὶ κολακείες ὅσες θέλε-

τε. Ὁραία εἶνε καὶ ἡ εὐγένεια, ἀλλὰ ἐγὼ προτιμῶ τὴν εὐλικρίνειαν.

— Κάρολε!.. ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· λησμονεῖς ὅτι εἶνε ἡ καλλιτέρα μου φίλη!

— Συγγνώμην, μὲς Αἰμιλία, ὁ σκοπός μου δὲν ἦτο νὰ σὰς λυπήσω. Ἀλλὰ καὶ τί εἶπα; ὅτι ἔχει γλωσσα γλυκεῖα; Εἰμπορεῖ νὰ το πάρῃ καὶ γιὰ κομπλιμέντο.

Ἡ Αἰμιλία ἔκρινε καλὸν νὰλλάξῃ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας:

— Ἡ μὲς Λαίχημπόντου ἔλεγε χθὲς ὅτι γεννήθηκες γιὰ νὰ γίνῃς δικηγόρος, ὑπέλαβε, καὶ ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐγίνεσο δικηγόρος ἀπὸ τοὺς ὀλίγους. Καὶ αὐτὸ ἐπίσης θὰ τὸνομάσῃς κολακείαν;

— Τὸ κάθε τί ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον πού τὸ λέγει κανεὶς, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος.

Ἦτο φιλόδοξος ὁ νεανίσκος αὐτός, ὁ καταγινόμενος σήμερον εἰς τὰς ταπεινότερας οἰκιακὰς ἐργασίας. Ἡ γνώμη τῆς μὲς Λαίχημπόντου, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο δικαίως ὡς ἐν τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων προσώπων τοῦ Κιμπασσέτου, ὅπου διήθουνε τὸ ἀνώτερον Παρθενοναγωγεῖον, δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ εἶνε ἀδιάφορος, καὶ τόσο μᾶλλον, καθόσον συνεφώνει μὲ τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Δάβενπορτ, ὁ ὁποῖος ἐπανειλημμένως τῷ εἶχε προσέπη μέλλον λαμπρόν.

— Αἰμιλία, ἀνέκραξε μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, πῆτέ μου λοιπὸν, διατὶ ὁμοιάζετε τόσο ὀλίγον μὲ τὰ κορίτσια τοῦ Κιμπασσέτου; Καμμιὰ ἀπὸ τὰς ἐδῶ δεσποινίδας δὲν θὰ καταδέχτο νὰ κάμῃ ἓνα βήμα, μὲ ἀνθρώπον φέροντα εἰς τὸν ὄμὸν του λισγάρι!

— Νομίζεις; πιθανόν... Ἀλλὰ κατὰ τί εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ αὐτὸ ἐμέ; Πρῶτον ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμη ἀρκετά μεγάλη, δὲν εἶμαι σωστὴ δεσποινίς, καθὼς λέγουν... Ἐπειτα, διατὶ νὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου τέτοιες ἀνοησίες;

— Naί, διατὶ; Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα.

— Ἰσως διότι ὑπῆρξα πλοῦσι καὶ πτωχὴ.

— Πῶς; πλοῦσι καὶ πτωχὴ συγχρόνως;

— Ὅχι δά, τὸ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου. Μὲ λίγα λόγια, ἰδοὺ πῶς: ὅταν ἤμουν πολὺ μικρά, οἱ γονεῖς μου εὐρέθησαν εἰς πολὺ στενόχωρον θέσιν, καὶ τότε ἤλθαμε νὰ κατοικήσωμεν μαζί μὲ τὸν παπποῦ. Ὅταν ἐξανανδρεύθη, ἐπήγαμεν εἰς τὴν Βοστώνην· ἐκεῖ δὲν εἶχαμεν ὑπηρέτριαν, καὶ ἐγὼ ἐδοθηόμην τὴν μητέρα μου νὰ περιποιῇται τὰ δέλεα μου καὶ νὰ κάμῃ τὸ νοικοκυριό. Ἐπειτα, ὅταν ἤμουν ἐννέα χρόνων, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Πέθανεν ἓνας θεῖος τῆς μαμᾶς καὶ τῆς ἄφησεν ἑκατὸν χι-

λιάδες δολλάρια. Τότε ἀγοράσαμεν ἓνα ὠραῖο σπίτι, εἶχαμεν ἓνα σωρὸ ὑπηρετας, σέρραν, πιάνο μὲ οὐρά, (ἄχ! τὸ καϊμένο μου τὸ πιάνο! οὐτὸ λυποῦμαι ἀπ' ὅλα μας τὰ πλοῦτα...) ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐβάσταξε πολὺν καιρὸ. Ὁ μπαμπᾶς ἔχασεν ὅλα του τὰ χρήματα εἰς μίαν ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία ἀπέτυχε, καὶ... τ' εἶχες, Γιάννη, τ' εἶχα πάντα! Ἐμείναμεν πάλιν πτωχοί. Ὁ μπαμπᾶς ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ τύχην ἄλλου. Τὸ θλιβερώτερον εἶνε, ὅτι δὲν τὴν εὐρίσκει ποτέ, ὅτι νὰ ἐπιχειρήσῃ, τοῦ ἀποτυγχάνει... Ὁ καϊμένος ὁ πατέρας!.. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ λυποῦμαι καὶ νὰ πελπίζωμαι; Ἄν δὲν ἔχῃ τύχη σήμερα, θὰ ἔχῃ ἀργότερα. Ἐπειτα, μήπως εἶνε κανεὶς εὐτυχέστε-

ρος ὅταν εἶνε πλούσιος, παρὰ ὅταν εἶνε πτωχός; Ἄν δὲν ἐχωρίζομεν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου, σὲ βεβαίῳ δὲν θὰ μ' ἔμελε καθόλου.

Κ' εὐθὺς μετὰ τὴν φιλοσοφικὴν αὐτὴν σκέψιν, ἡ Αἰμιλία ἐσπευσε νὰλλάξῃ καὶ πάλιν τὸ θέμα.

— Πέ μου λοιπὸν, ἠρώτησεν, ἂν διεσκέδασες χθὲς ναί, ἢ ὄχι;

— Διεσκέδασα ἀπὸ τὸ ὅτι ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος μετ' ἐμφάσεως ὅριστε, εἰσθε τώρα εὐχαριστημένη;

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Καὶ ποῖα σὰς ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὰς δεσποινίδας;

— Ἐκεῖνη πού τὴν ἐφωνάζατε Ἐννὴν· ἦτο τελείως κωμικὴ.

— Ἐπειτα; — Ἄς εἶνε, ξεύρετε τί φρονῶ περὶ τῆς δεσποινίδος μὲ τὸ ὀριζόντιον πηγούνι.

— Ἄ, ναί, γιὰ τὴν Δόρα Τόπλιφ θέλεις νὰ πῆς; Ἀλήθεια, αὐτὴ στέκεται πάντα τόσο κορδωμένη καὶ ἀλύγιστη, ὥστε τὸ πηγούνι τῆς εἶνε ἐντελὲς εἰς τὸν ἄερα. Ἀλλὰ ποῖος ξεύρει, ἂν δὲν το κάμῃ ἐπίτηδες; ἂν δὲν το νομίζῃ ἀριστοκρατικόν;

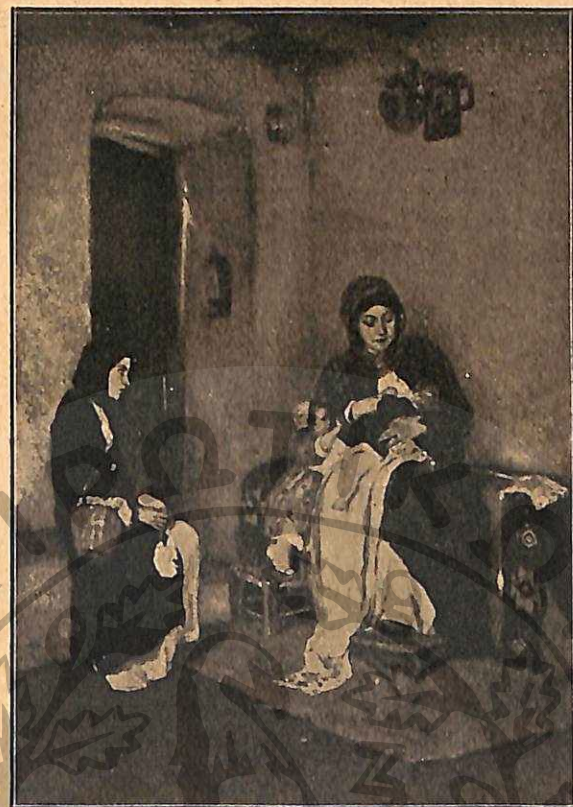
— Μοῦ ἐφάνη ὅμως ὀλιγώτερον ἀκατάδεκτον ἀπ' ὅτι ἐπερίμενα, ἔπειτα

ἀπὸ ὅσα ἤξευρα περὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς, ὑπέλαβεν ὁ Κάρολος.

— Naί, εἶνε κάμποσος καιρὸς πού μετεβλήθη, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία. Εἶνε πραγματικῶς ἀπίστευτον μέχρι ποίου βαθμοῦ ἠλλαξέ συμπεριφορὰν πρὸς τὴν Ἐννὴν, καὶ αὐτὸ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν περὶφημὴν σκηνὴν πού σου διηγήθηκα. Ἀλλὰ πέ μου, Κάρολε, εὐλικρινῶς ποῖαν ἀπὸ τὰς φίλας μου προτιμᾶς;

— Ἐκεῖνην τὴν εὐμορφὴν μελαχροίνην μὲ τὰ μαῦρα μάτια, πού ἔχει ὕψος τόσο εὐγενές...

— Τὴν Βιργινίαν Κούρτις; — Naί, νομίζω ὅτι ἐνομάζεται Βιργινία· ἐφοροῦσε οὐρανὶ φόρεμα μὲ ἄσπρες δαντέλλες.

Η ΨΥΧΟΜΑΝΑ

Εἰκὼν διὰ τὸν 79ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος
[Ἦτο τὴν Προκρίνου εἰς τὴν σελίδα 107]

— Ἄ, ἡ Βιργινία! Ἀλήθεια, ἔχει πολλὰ προτερήματα καὶ εἶνε πολὺ χαριτωμένη. Δὲν ἀπορῶ πού σου ἄρεσεν. Ἐντούτοις πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τὴν Χαράν· αὐτὸ πλέον εἰμπορεῖς νὰ το ἐννοήσῃς καὶ μόνος σου.

— Ὅριστε λοιπὸν πού σας δυσηρέστησα καὶ πάλιν! εἶπεν ὁ Κάρολος, ἐκπληττόμενος καθ' ἑαυτὸν διὰ τὴν προτίμησιν τῆς Αἰμιλίας πρὸς μίαν νεανίδα, ἡ ὁποία τῷ ἐφάνη πολὺ ἐλαφρὰ καὶ πολὺ ἀσήμαντος, μεθ' ὅλην τὴν

ώραίαν της γλώσσαν, τοὺς καλοὺς της τρόπους καὶ τὸ εὐμορφὸν της πρόσωπον.

«Θὰ ἦμουν κ' ἐγὼ τυφλὸς σὰν αὐτὴ, ἂν εἶχα κανένα στενὸν φίλον;» ἐσυλλογίσθη. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἦτο δυσπίλυτον δι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἀπέκτησε φίλον συνομήλικον. «Ὅχι, ὅτι ἦτο ἀκοινωνήτου χαρακτήρος» ἀλλὰ διότι κανεὶς ποτέ δὲν τῷ ἔδειξε φιλίαν, ἐκ τῶν νέων μὲ τοὺς ὁποίους ἐπέθυμει νὰ συνδεθῇ, καὶ ἀπὸ φόβου μήπως ἤθελαν ἀποκρουσθῇ ἂν ἔκαμνεν ἀρχὴν αὐτός. ἔμνευ πάντοτε παρήμερχ.

—Κάρολε, τῷ εἶπεν ἡ Αἰμιλία, ἡ-θελα ὅσον εἶμαι μαζί σου, νὰ σου κάμω ἀκόμη ἓνα κομπλιμέντο... ἀφοῦ μάλιστα δὲν σου κάμνουν συχνά...

—Πῆτε μου μόνον ὅτι δὲν ἐντραπήκατε διὰ λογαριασμόν μου, καὶ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος.

—Νὰ ἐντραπῶ! εἶσαι τρελὸς!... Καὶ γιατί νὰ ἐντραπῶ διὰ λογαριασμόν σου, σὲ παρακαλῶ;

—Μὰ τὰ ρούχά μου, οἱ τρόποι μου... ξέρω κ' ἐγὼ...

—Ἐλα τώρα! μὴν χαμαρόνεις!... Τὰ ρούχά σου ἦσαν λαμπρά καὶ οἱ τρόποι σου ἀμειψίμοι. Ἦμουν πολὺ υπερήφανη, διότι ἐγὼ σ' ἐπῆγα εἰς τὴν συναναστροφὴν!

[Ἐπειτα συνέχισεν] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΥ

Βάλτος, 15 Μαρτίου

Οὐφ! ἀνέπνευσα τελοςπάντων! Ἐφυγεν, ἀγαπητέ μου φίλε, ἔφυγεν, ἐξεκουμπίσθη ἡ ἀγρία ἐκείνη οἰκογένεια, τὸ πτερωτὸν συνάρι, ποῦ εἶχε κάμη κατοχὴν τοῦ βάλτου μας καὶ μᾶς εἶχεν εἰς τρομοκρατίαν τόσον καιρὸν!

Μὰ τί τρομερές αὐτὲς οἱ ἀγριόπαπες!... Ἀκοὺς ἔχε, φίλε μου, νὰ ἔχουν τὴν ιδιοτροπίαν νὰ τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς μὲ βατράχους, καὶ νὰ ξεκινοῦν ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Γροιλανδίαν, —φαντάσου!—διὰ νὰ εὐρίσκουν ἐδῶ τὸ φαγὶ πού τους ἀρέσει!... Ἐχάθησαν τόσα ἄλλα ὠραῖα πράγματα, τόσα σκουληκάκια, τόσα χορταράκια, διὰ νὰ φάγουν; Ὅχι, λέει, ἐμᾶς μᾶς ἀρέσουν οἱ βάτραχοι. Ἀκόμη καὶ τὸ μικρὸ τους ἐκλαιγε σὰν δαιμονισμένο, ὅταν τοῦ ἔδιδαν ἄλλο φαγί.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς προτιμῆσεως;... τὸ φαντάζεσαι! ἡ φυλὴ μᾶς ἐδῶ ἀπεδεκατίσθη, ἡ οἰκογένειά μου ἐρήμαξε. Ἐχασα τὴν γυναικούλα μου καὶ δέκα χαριτωμένα παιδάκια. Ἐμείνα χῆρος, φίλε μου, χῆρος μὲ ἄλλα δέκα παιδιά! Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα ἔπαθαν ὅλα αἱ οἰκογένειαι, ἀφίνω δὲ οἱ μερι-

καὶ ἐξεκλήρισαν παντελῶς. Καταστροφή!

Ποῦ νὰ σου περιγράψω τὴν ἀγωνίαν μας ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν!... Ἐδλεπες ἔξω εἰς τὸν πυθμένα τοῦ βάλτου κατὰ κινούμενες σκιές... Ὡς ποῦ νὰ σκεφθῇς τί νὰ ἦσαν, μπλούμ! ἐβουτούσεν εἰς τὸ νερὸν μιά μυτάρια κίτρινη, ἓνα κεφάλι τερατώδες, ἓνας λαίμαρος ἀτελείωτος, καὶ χράπ! ἄρπαξε τὸν βάτραχον ἡ τὸ βάτραχάκι ποῦ ἐτύχαινε ἐμπρός. Αἰωνία του ἡ μνήμη!... Γρήγορα ἐμάθαμε νὰ ἐννοοῦμεν ἀπὸ τὸς σκιάς, ὅτι ἀπὸ πάνω μας ἐκολυμποῦσαν ἀγριόπαπες—κολούμι καὶ αὐτὸ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ! ποῦ τὰ δικά μας μακροβούτια!... κ' ἐφύγαμεν ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα μέρη, μὲ ὅλην τὴν γρηγοράδα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χειρῶν μας. Ἀλλὰ πάντα δὲν το ἐκατορθώναμεν, διότι ἀπὸ τὴν μίαν σιάν, —δηλαδή ἀγριόπαπιν, —ἐπέφταμεν συχνά εἰς τὴν ἄλλην... ἀπὸ τὴν Σκύλλαν εἰς τὴν Χάρυδιν!

Λίγην ἔλειψε νὰ τὴν πάθω κ' ἐγὼ, ὅχι μιά φορά, ἀλλὰ πολλές. Ὁ Θεὸς ὅμως καὶ ἡ φρόνησίς μου μ' ἐφύλαξαν ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφυγαν οἱ ἀγριόπαπες κ' ἐγλυτώσαμεν. Ἀλλὰ τί τα θέλεις! Μιὰ ἐβδομάδα νὰ ἐκάθοντο ἀκόμη, βάτραχος δὲν θὰ ἔμνευεν εἰς τὸν βάλτον!

Μιὰν ἡμέρην, ἦλθαν δυὸ κυνηγοὶ μὲ τὴν βάρκα. Φαντάσου τὴ χαρά μας, ὅταν εἶδαμεν τὸ τουφεκί! Ἐνομίσαμεν ὅτι θὰ γλυτώσωμεν... Ἀλλὰ τίποτε! Ἐπescαν δυὸ τουφεκίες, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Μόνον ἡ στρίγγλα ἡ γρηῃ ἐπλήρωθη, ἀλλὰ ὁ πάπιος καὶ τὸ ζωντόβολο τὸ παπὶ τους ἐγλύτωσαν... Καὶ αὐτὸ μᾶς ἔβλαψε περισσότερο, γιατί τὸ ταξίδι ποῦ ἐσχεδιάζαν ἀνεβλήθη, ἕως νὰ γιαιτρευθῇ ἡ φτερούγα τῆς γρηῃς. Ἐγινε τελοςπάντων καὶ αὐτό, πῆγαν στὴν ὁργὴν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἡσυχάσαμεν. Τώρα κλαίμε τοὺς πεθαρμένους μας. Ὅλοι μαυροφορεμένοι! Δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια χωρὶς πένθος βαρὺ! Ἀχ, παλιόπαπες τί μας ἐκάματε!

Ἀλλὰ ὁ καλὸς βάτραχος πρέπει νὰ το ρίχνῃ ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν. Φιλοσοφῶ κ' ἐγὼ καὶ παρηγοροῦμαι, διὰ τὴν γυναῖκά μου, διὰ τὰ παιδάκια μου, διὰ τοσούτους συγγενεῖς καὶ φίλους ποῦ ἔχασα. Ὑπομονή! ὑπομονή! Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξαιολογηθῇ ἔτσι τὸ πρᾶγμα! Οἱ κυνηγοὶ αὐξάνουν, τὰ τουφεκία τελειοποιοῦνται, καθημερινῶς ἐφευρίσκονται νέα μέσα καταστροφῆς, καὶ οἱ ἀγριόπαπες θὰ ἐξοντωθοῦν ἐπιτέλους. Πῶς ἐξέλιν-ψαν τόσα εἶδη ἀπὸ τὴν γῆν; Ἐτσι θὰ ἐκλείψουν σιγά-σιγά καὶ οἱ ἀγριόπαπες. Τὸ ἐλπίζω, πρῶτα ὁ Θεός, —καὶ ἂν δὲν τὸ ἰδῶ ἐγὼ, θὰ τὸ ἰδοῦν βέβαια τὰ ἐγγόνια μου ἢ τὰ δισέγγονα. Τότε οἱ

βάλτοι μας θὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τοὺς πτερωτοὺς κ' αἰμοδόρους αὐτοὺς ἐπιδρομεῖς, ἀπὸ τοὺς τυράννους, καὶ οἱ βάτραχοι θὰ ἀναπνεύσουν, θὰ ἡσυχάσουν, θὰ μείνουν ἐλεύθεροι νὰ ζήσουν, νὰ πολλαπλασιασθοῦν, νὰ ἀναπτυχθοῦν, νὰ προοδεύσουν, καὶ νὰ ἐπιτελέσουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μεγὰλα καὶ ἐνδοξα ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα τοὺς προώρουν ὁ Δημιουργός. Διότι τότε θὰ βασιλεύῃ τελεία εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη, αὐτὰ δέ, καθὼς εἰξέυρεις, εἶνε τὰ απαραίτητα στοιχεῖα πάσης προόδου κ' εὐδαιμονίας.

Ναί, ἀγαπητέ μου φίλε! Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου... Ἄν θέλῃς, ἔλα καμμιὰ μέρα νὰ σοῦ τὸ ἀναπτύξω καλλιτέρα προφορικῶς. Τώρα ποῦ ἔλειψεν ἡ τρομοκρατία, θὰ διασκεδάσωμεν καλὰ. Σὲ περιμένω καὶ σὲ γλυκοφιλῶ ὁ ἀγαπῶν σε.

Φουσάκας Βατραχίδης.

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπῆς (πρὸς φίλον του) — Ἐρεῖς, καίμενε, ὅταν πῶ καφέ τὸ βράδυ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ὁ μικρὸς Τάκης: — Μαῖ! ἐγὼ ἴσα-ἴσα τὸ ἐναντίον. ὅταν κοιμηθῶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ καφέ.

Ἐστῆλη ἀπὸ τὸν Πανάγιον Χαβάρη

Ὁ Μπαμπῆς: — Νίκο, τὸ ἀπλοῦν ὁρῶς τὸ ἔγραψεν ὁ Τάκης; Καὶ ἡ μικρὰ Λίτσα προλαβάνουσα:

— Ὅχι, μπαμπᾶ, καθισμένος!

Ἐστῆλη ἀπὸ τῆς Πάνας Λούλας

Ἡ Μόνωσις: — Φαντάσου, ἀγαπητή μου, ἓνας θεὸς μου εἶνε τόσον ὑψηλός. ὥστε ἀναγκάζεται νὰ σκύβῃ διὰ νάνηψιν τὸ σιγάρο του ἀπὸ τὸ φανάρι τοῦ δρόμου.

Ἡ Ἀλλοπρόσας: — Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐγὼ ἔχω μιά φίλη τόσο κοντή, ὥστε πρέπει νὰ νάνηψῇ στὴν καρέκλα γιὰ... νὰ κτενισθῇ!

Ἐστῆλη ἀπὸ τῆς Ζαμπιδῆς [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Χριστὸς Ἀνέστη!

Σὲ συχαίρω, Θεοφ. Καρλῆ, διὰ τὰς προόδους τῆς «Ἠρας» σας. Ὅσον διὰ τὸ «Ἐχνασμα τοῦ Παναγῆ», τὴν Κωμωδίαν ποῦ ἐδημοσίευσας πέρυσιν, καὶ ἡ ὁποία ὁμοίαις πολὺ μὲ τὸ «Ὅπως ἀπαντᾷ τὰ ἔξῃς: Καὶ αἱ δύο κομωδίαι εἶνε διασκευὴ μιάς καὶ τῆς αὐτῆς γαλλικῆς κωμωδίας τῆς Βέρθας Βαδιέ. Ἄλλοι: συνεργάτης μου ἔκαμε τὴν πρώτῃν (ὁ κ. Πανσιγιώτης Ι. Φέρμπος) καὶ ἄλλος τὴν δευτέραν (ὁ κ. Κίμων Ἀλκίδης). Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἐνθυμηθῶ ὅστερ' ἀπὸ δεκαετίαν ἔχον, ὅτι εἶχα δημοσιεύσῃ ἤδη ἄλλην διασκευὴν! Καὶ δυστυχῶς δὲν τὸ ἐνθυμήθη οὔτε ὁ κ. Ἀλκίδης. Δὲν περῶς δὲ, διότι καμμίαν φωνὴν γίνονται δύο καὶ τρεῖς μεταφράσεις ἐνδὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔργου. Ἐπειτα, μήπως οἱ οἱ τωρινὸι συνδρομηταὶ μου ἐδίδαξαν τὸν 14ον τόμον;

«Ὅχι, Ἐνθυμῶμαι Ἀετὲ, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δὲν πρέπει νὰ ταπεινώσῃς τὸ τετράδιόν ἀπ' εὐθείας, ἀφοῦ τὸ ἔλαβες κατόπιν προτάσεώς σου διὰ τοῦ Γραφεῖου μου. Διότι ἐγὼ δὲν θὰ ἡξήσω τίποτε, εἰς τὸ Ἐνθυμῶμαι ὅθ' ἐμνημόσυναι ὡς καθυστέρων, καὶ νῆαι σου προτάσεις δὲν θὰ δημοσιεύωνται. Ἡ Β' Σειρὰ τῶν «Διηγημάτων» ἔπειτα πούλου θὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς, καὶ εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσῃ ὅσον σοῦ ἤρесе καὶ ἡ πρώτη.

Ὅχι εἰς μερικὸς, ὡς λέγεις, Λευκὸν Κρίνον, ἀλλὰ εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλας ἀπαγορεύω τὴν μετ' ἑτεροφύλων ἀλληλογραφίαν. Διὰ τοῦτο Γραφεῖόν μου, τάγομαι ἀλληλογραφεῖν μόνον μὲ ἄγρια. καὶ τὰ κορίτσια μόνον μὲ κορίτσια. Ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε, ἡ ἀλληλογραφία ἔχει σκοπὸν τὴν συνάφιν φιλίας: φιλία δὲ μετὰ ἑτεροφύλων δὲν εἶνε δυνατόν, — ἡ τοι-λάτιστον πολὺ σπάνιον, — νὰ ὑπάρξῃ, διότι καὶ τὰ αἰσθήματα, καὶ αἱ κλίσεις, καὶ ἡ ἀνάπτυξις, καὶ αἱ ἀσχολίαι εἶνε πάντοτε διαφορετικαὶ μετὰ ἑνὸς ἀγοριῶ καὶ ἐνὸς κοριτσιοῦ.

Τὸ ἔξῃς χαριτωμένον ἐπιστόδιόν μου διηγήται ἡ Κάκια: «Ἐνὰ πρωί, ἡ μαμά μου ἐδίδαξε κατὰ ἀλληλογραφίας παλαιῶν σου τόμων, καὶ εἶδε κάπου ὅτι ἔγινε συνδρομητρία σου μία κυρία Ἀγγλίς. Δοκίμῳ λέγει στὸ μπαμπᾶ μου: — Τί νόημα εἶχε τώρα νὰ γίνῃ συνδρομητρία μία κυρία ξένη, ὑπανδρευμένη! Ὁ μπαμπᾶς ὁ καίμενος γυρίζει, τὴν κυττάζει, καὶ τῆς λέγει: — Μὰ ὅ,τι νόημα ἔχει ποῦ καὶ σὺ τώρα τόσον καιρὸν, δὲν διαβάσεις ἄλλο ἀπὸ τὴν Διάπλασιν; ἡ μήπως ἐξέχασες ὅτι εἶσαι ὑπανδρευμένη; Ἐννοεῖς τί γέλια ἔκαμεν ἡ μαμά μου καὶ ὅλοι μας ὅταν εἶδαμεν τὴν Ἀγγλίαν.»

Φίλε μου Γ. Δ., ψευδώνυμον ἔλαβες πέρσι Μικρὸς Ἰθακήσιος, ὥστε εἰμπορεῖς καλλίστα νὰ τὸ διατηρήσῃς, ἡ ἂν θέλῃς νὰ το ἀλλάξῃς, πρέπει κατὰ τὸν Κανονισμόν νὰ πληρώσῃς 1 δραχμὴν. Χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ κ' ἐλπίζω πλεον νὰ μου γράψῃς συχνά. Ναί, καὶ μὴ δακνέις τὰ φυλλάδια σου, διότι σοῦ τα χάνουν καὶ σοῦ τα καταστρέφουν. Καὶ τότε πᾶς ὁ τόμος!

Ὁ Θεὸς δὲν φωτίζει κανένα πλούσιον, — μου γράφει ὁ Λέων τῆς Λαϊωνείας, πολὺ πρὶν ἰδῇ ὅσα μοῦ ἔγραψεν ὁ Δάττης τῆς Διηγητορίας, — νὰ κάμη καμμίαν δωρεάν διὰ νὰ ἐκδίδεται τὸ φυλὸν δις τῆς ἐβδομάδος; Διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀνυπομονήν μου μέχρι τῆς λήψεως τοῦ φυλλοῦ. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ, εἶνε καὶ ὁ μπαμπᾶς μου, ὁ ὁποῖος τὸ ἐσπέρας δὲν κάμνει ἄλλο, παρὰ νὰ διαβάσῃ τομὸς σου παλαιός. Μιαν ἡμέραν μοῦ εἶπεν ὅτι ἂν ἦτο καθηγητὴς, θὰ ἐπέδιδαν εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς νὰ γίνοντο συνδρομηταὶ σου. Τί κρίμα νὰ μὴν εἶνε ὁ πατέρας σου κανένας ζάπλουτος ὁμογενής! Ἐτσι τὸ ζήτημα θὰ ἐλυθε... Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής.

Ποῖος εἶμαι, πολὺ ἔξυπνη ἡ πρὸς τὸν Ἀνάνην συμβουλὴ σου. Ἀλλὰ τί ἰδιοτροπία εἶνε αὐτὴ νὰ γράφῃς εἰς ταχυδρομικὰ Δελτάρια καὶ Βραχέας Ἐπιστολάς, μὲ συνέχειαν ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο; Ἀφοῦ ἔχῃς νὰ γράφῃς τί-σα, διατὶ δὲν κάμνεις σωστὴν ἐπιστολήν; — Ἐξέχασες νὰ μοῦ γράψῃς τὸ ὄνομα τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ διὰ νὰ το συστήσῃς. Ὅσον διὰ τὰς «Δοκίμους», αὐτὰ δὲν εἶνε κλοπιμαῖα. Ἀπλὴ σύμπτωσις νὰ ἔχουν τὴν ἰδίαν λύσιν μὲ ἄλλας προδρομικοὺς ἀλλ' ὅταν ἡ διὰ τύπως εἶνε διαφορετικῆς, δὲν περῶς.

Ἡθελα νὰ ἤξευρα ποῖα εἶνε αὐτὰ, ποῦ ὑπογράφονται Λόλα καὶ Κῆ καὶ ποῦ μοῦ ἔστειλαν τὰς χρωματιστάς γελοιογραφίας πλήθους Πηγῆ ἀσπάζεται τὸ Ἐνθυμῶμαι καὶ τὸ ἔρωτᾷ τί γίνεται: συλλυπεῖται δὲ τὸ Μολὸν Λαβὲ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του. — Ὁ Ἀργε-λος τῆς Χαράς ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὴν δια-μονὴν τῆς Ζαμπιδῆς καὶ τῆς Μαίρης Προσωπιδόρου. — Ὁ Λευκὸς Ἰθακήσιος ἀσπάζεται τὸν Ἀντώνιον Κ. Παπαγεωργίου καὶ

εἰς τὸ Μάντζεστερ, καὶ μοῦ ὑπόσχεται μάλισ-στα ὅτι θὰ με συστήσῃ εἰς ὅσας ἑλληνικάς οἰ-κογενεὰς θὰ γνωρίσῃ ἐκεῖ. Μετὰ τὸν ὁλοφύγαν μου εὐχῶν, τῆς στέλλω καὶ τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας.

Καὶ Κωνσταντῆδες σὰν τὸν Κανάρη, καὶ Ἀντρέηδες σὰν τὸν Μισούλη, καὶ Μάρκου-σαν τὸν Μπόσσαρη, καὶ Οὐδωρῆδες σὰν τὸν Κολοκατρώνη, καὶ ὅ,τι ἄλλο ὄνομα θέλεις, ἔ-χομεν ἐδῶ, ἀγαπητέ μου Μαλλιαρέ. Τὰ Τά-κης καὶ Τοτός, ὅπως καὶ τὰ Μίμη, Φίφης, Νίκος, Νιόνιος, κτλ. κτλ. εἶνε χαϊδευτικά. Τὸ τοσοῦτον μόνον μπορεῖ νὰ προέρχεται καθὼς λές, ἀπὸ τῆς γαλλίδος νταντάδες (ἡ δὲ οὐδὲν!) τὰ ἄλλα ὅμως εἶνε ἑλληνικώτατα. — Ἐξαιρε-τα μπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος στὸ Διαγωνισμὸ γιὰ καὶ ἡ δημοτικὴ γλῶσσα δὲν ἀποκλείεται καθόλου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέ-χομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ὑβνομένο Ἀστέρη, (Γ. Δ. αἱ προτά-σεις σου εἰς τὸ προσεχές) Φέρε-Δόσε (Ι. Σ. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ θέλεις, καὶ μὲ τὰρχικα ποῦ ὀ-ρίσεις) Θερινὴν Πρωίαν (Μ. Χ. Γ. ἀπὸ τὰ ἐλευθερά, αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον) διατὶ δὲν μοῦ ἔγραψες διὸν τὸ ὄνομα τῆς φίλης μου, ἡ ὁποία προέτρεψε τὸν μπαμπᾶ σου νὰ σ' ἐγ-γαφῇ;) Κορυθαίολον Ἐκτορα (*** αὐ-τὸ σοῦ ἐκλέγω) σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον ποῦ ἐξήτησες ἐργάζου πάντοτε μετὰ ζήλου, καὶ δὲν θὰ μετενοήσῃ;) καὶ Ἐνσαρκον Ἀγαλμα (+ +)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας: ὁ Κένταυρος πληροφορεῖ τοὺς φίλους του, ὅτι εἶνε τὸ πα-λαιὸν Σῦρε κ' Ἐλα — τὸ Ἐνδοξον Μεσο-λόγγιον ἀσπάζεται τὸν Ἀνθος Ἐλπίδος, τῷ ὁποῖοι ὁ ἀδελφὸς εἶνε φίλος του. — τὸ Φθινοπω-ρινὸν Ρόδον πληροφορεῖ τὴν Ἀδραν τῆς Κερ-κύρας ὅτι εἶνε περὶ τὸν νὰ ζητῇ τὸν ὄνομα του, διότι τὸ βλεπτεῖ καθεκαστήν. — ὁ Ἀφροκρινίδης «Ἡλιος Ζητεῖ» τὸν ὄνομα τῆς Παιδικῆς Χαρῆς, διότι δὲν ἠμύρεσε νὰ το ἐνοήσῃ. — ἡ Ναυ-σικᾶ ἀσπάζεται τὴν Ἀθῶν Καρδίαν καὶ τὸν Λωλὸν Διάβολον καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῶν δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ζητεῖ ἐπίσης τὴν διεύθυνσιν τῆς Χρυσόπτερου Ἀλκινόου. — τὸ Λευκὸν Ρόδον στέλλει ἓνα γλυκὺ φιλά-κι εἰς τὴν Ἀργυρόχρον Φωτὴν καὶ εἰς τὴν Πολυχρῶμον Χρυσάλλιδαν, ἀναμείνει δὲ ἀνυ-πομῶνως τὰς φωτογραφίας των καὶ τὰ φυλλά-δια. — ὁ Ρόδιος Ἰππότης πληροφορεῖ τὸν Ἰσθμὸν τοῦ Παναγῆ ὅτι μόνον δι' ἀνταλλα-γῆς Μ. Μυστικῶν θὰ μᾶθῃ τὴν διεύθυνσιν του, ἂν τοῦ τὴν εἰπῇ κ' ἐκείνος. — ὁ Βεργίτης Πορθητὸς πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου δι' ἐγ-καταλείπει τὸ ψευδώνυμόν του. — τὸ Κελα-ρύϊον Ρυάκιον ἀσπάζεται τὸ Βολιώτικο Κρασί, τὸ ὁποῖον γνωρίζει καλὰ. — ἡ Ἐδουχῆς Ὀνητὴ συχαίρει τὸ Κεντρί διὰ τὰς ὠραί-ας του γελοιογραφίας εἰς τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου. — ἡ Φιλοσοφία Ἰὰς ἀσπάζεται τὴν Μόνωσιν κ' ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶθῃ ποῦ μονάζει, διὰ νὰ με-ταβῇ αὐτοπροσώπως νὰ τῆς υποβάλῃ τὰ εἶδη τῆς καὶ τὰ παρὰ τῆς... διὰ τὴν καθυ-στέρησιν τῶν τετραδίων. — ἡ Μεγαλοπρεπὴς Φύσις ἀσπάζεται τὴν Μυστηριώδη Φύσιν καὶ τὸ Μή μου Ἀπτον τὸν ὁποῖον γνωρίζει. — ὁ Δελαμόλ πληροφορεῖ τὴν Ὀρειοπόλιν Φυ-ρήν ὅτι θὰ τῆς φανερῶσιν τὰρχικὰ τοῦ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ἡ Διονυσία Πηγὴ ἀσπάζεται τὸ Ἐνθυμῶμαι καὶ τὸ ἔρωτᾷ τί γίνεται: συλλυπεῖται δὲ τὸ Μολὸν Λαβὲ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του. — ὁ Ἀργε-λος τῆς Χαράς ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὴν δια-μονὴν τῆς Ζαμπιδῆς καὶ τῆς Μαίρης Προ-σωπιδόρου. — ὁ Λευκὸς Ἰθακήσιος ἀσπάζ-ζεται τὸν Ἀντώνιον Κ. Παπαγεωργίου καὶ

τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἐνθυμῆται τοὺς πολέμους των. — ἡ Βεατρίκη χαίρετὰ τὸ Ἀι-Λαῖρ τῆς Νεα-πόλεως καὶ ζητεῖ τὸν ὄνομα τοῦ δι' ἀνταλλαγῆς καριῶν. — ὁ Ὁβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας χαίρετὰ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν, τῆς ὁποίας γνωρίζει τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονήν, ζητεῖ δὲ τὸν ὄνομα τῆς δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ἡ Ροδία Κυνηγέτις συλλέγουσα ἔντομα καὶ ἀν-θη, παρκαλεῖ τοὺς ἐπιθυμούντας νὰ τῇ στέλ-λουν τοιαῦτα. (ἡ ἄλλη τῆς πληροφορία δὲν δη-μοσιεύεται, διότι προδίδει ἐν ψευδώνυμον.) — ἡ Ποιμενίς τοῦ Παναγῆ καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Σημαίας τῆς Ἀγίας Λαύρας δι' ἀντα-λλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ὁ Ἀργελλος τῆς Ἀγά-πης χαίρετὰ τὸν Ὑδραμον καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς, ἐνῶ ἀναγνωρίζει εἰς ὅλα τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἀ-γοριῶν, κατεβίβασε τὸν ἑαυτὸν τοῦ κάποτε κ' ἐξεφράσθη ὅτι ᾔθελε εἶναι κορίτσι; — δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει χώρος.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ ταλ-λάξουν: ἡ Τζιτζιτζάντζουλα μὲ τὸ Ἀι-Λαῖρ τῶν Πατησίων, Κεντρί, Φάνοσι, Ποῖος εἶμαι καὶ Ζημιόδατα. — ὁ Λά-τρης τῆς Δήμητρος μὲ τὴν Ἀμαρύντιδα, Λάτριναν τοῦ Ὁραίου, Δήμητρον, Κρητικὸν Κάστανον καὶ Κορινθιακὸν Κῆμα. — ἡ Τσιγ-γαρέλλα μὲ τὸν Μορογενῆ, Τζιτζιτζάντζου-λαν, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος Ἀι-Λαῖρ τῆς Νεαπόλεως καὶ Ἡμερόν τοῦ Φωτός. — ἡ Βοῶπις Ἡρα μὲ τὸ Ἀταβύριον Ρόδον, Φά-ουσι, Ἡμερόν τοῦ Φωτός, Προηρ τῶν Ἀγ-γέλων καὶ Ἀνεμόνιων. — ἡ Ἀνελπιστοκλα-ρά μὲ τὸν Ὁραῖον, Ναυτοπούλιν τῆς Ἀδρῶν καὶ Ἀγγελλον τῆς Ἀγάπης. — ὁ Ἐτεριότος Ἐλλην μὲ τὸν Ἀριστον Κολυμβητὴν καὶ Θερινὴν Βροχήν. — ὁ Μαῦρος Ἰππότης μὲ τὸν Ὁφελίον Τρωαδίτην, Σπίθαν-Τίταν καὶ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας. — ὁ Ἐανθὸς Βοσκή μὲ τὸν Ἀνελίδον τοῦ Βασιλέως καὶ Ταπεινὸν Γιασεμί. — ἡ Δεσπομένη Πελερίνα μὲ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκύρας, Πικραμένην Καρδοῦλιν, Πρασινὸν Χαβίρι, Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας καὶ Κερκυραϊκὸν Ἀρθος. — ὁ Τηφίτης Ἀετὸς μὲ τὴν Ροδόχρον Βιο-λέτταν. — ἡ Ναυσικά μὲ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκύρας, Κονασμιόδον, Σίρ-Ιά-Φαλονάτ, Ἀντάρ Ἰκατὲ καὶ Κάκια. — ὁ Ὁφελίος Τρωαδίτης μὲ τὸν Τρεμοσθιδόν Ἀστέρη, Ἡε-ρολογίτην καὶ Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν. — ἡ Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τὸν Χολὸν Διάβολον, Ἀταβύριον Ρόδον, Διαβολογιατρὸν καὶ Καρ-διογογυστήν. — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μὲ τὴν Κυρίαν Τρωάδα, Πειραϊ

δαίον "Ανθρωπον, Μυστηριώδη Φυσιν, Κορυθακρόν Κῆμα, Αέτον τῆς Ἑρήμου καὶ Κνανόφθαλμον Κόρην" — ἡ Παλλὰς μετὰ τὸ "Ανθοστῆς Ἑλπίδος, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Τσιγγαρέλιν, Σπίθαρ-Τίναρ καὶ Πικραμένην Καρδοῦλιν. — ὁ Ρόδιος Ἰππότης μετὰ τὸν Χωλὸν Διάβολον, Ἰσθμὸν τοῦ Παναμῆ, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Ἑμεράλδιν καὶ Ἀντιγόνην — τὸ Κερβάριον τῆς Ἑρήμου μετὰ τὴν Τζιριτζάντουλιν, Ἀθῶν Καρδίαν, Ἀρφὰρ Γκατέ, Δουκισσαν τῶν Σαλῶνων καὶ Δρόσον τῆς Ἑρήμου — τὸ Κελαρύον Ρυάκιον μετὰ τὴν Ἑλληνοπούλιν, Ἰτέαν, Κόκκινον Γαρυφαλλόν, Πικραμένην Καρδοῦλιν καὶ Ἀρθος τοῦ Μαίον — ἡ Εὐτυχὴς Θρητὴ μετὰ τὴν Διονυσιάδα Πηγὴν, Αὐραν τοῦ Πηλίου, Κόκκινον Γαρυφαλλόν, Ζουλεϊκὰν καὶ Ζαππίδα — ἡ Κλεὶς τοῦ Πόντου μετὰ τὸν Μιθριδάτην, Ξεριτενμένον Σιρωπέαν, Ξεριτενμένην Σιρωπίδα καὶ Κόρην τῆς Σιρώπης.

Τῶν καθυστερουμένων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέα προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἀνδρῶν ἀνταποδώσαντων πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀρελόμενα.

Ἀπὸ ἑνὶ γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀνελπιστον Χαράν (ὑπάρχοντων ἄνθρωποι ποῦ ὅσο νὰ φάγουν καὶ ὅτι νὰ φάγουν, πάντα εἶναι ἰσχυροὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Ἀνάνιας καὶ δυστυχῶς, δὲν ἐφεύρεν ἀκόμη συνταγὴν διὰ τὸ πάχος.) Γεώργιον Πολύζον (ἔσται ἐκ νέου.) Ἀσταθύριον Ρόδον (προσεύχων λοιπὸν ἀπὸ δὲν χάνεται ποτε ἡ προσευχὴ ἄλλως τε διὰ τὴν βραβευθῆ κατὰ εἰς Διαγωνισμόν, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶναι ὠραῖον, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὸ ὠραιότερον τῶν υποβληθέντων ὥστε, βλέπεις, ἔχει νὰ κάμῃ καὶ ἡ Τύχη ἡ... ὁ Θεός.) Ἐνδοξον Μεσολόγγιον (εἶδες βέβαια ὅτι σοὺ ἀπάντησα, τὰ παρὰ πρὸς σου ἦσαν βιαστικά, δὲν σε εἶπα, ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονήν;) Ἰππότην τοῦ Μεσαίωτος (καὶ σὺ ἐσπευσες πολὺ νάνυσσῃς.) Ἀφρικανικὸν Ἠλίον (ὁ μετ' οὐ ζητεῖς ἀλληλογραφίαν, εἶναι... κορίτσι.) Θεσσαλικὴν Ἀκτίνα (ὅταν εἶναι καλὸς ὁ τὸ μάθης βαθύτατα μ' ἐλύπησεν ὁ θάνατος τῆς καλῆς μου φίλης.) Ναυσικῶν ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς.) Πλότον τοῦ Δουράβεως ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Παλλὰδα (φίλησέ μου καὶ τὸν Γιαννάκη.) Ρόδιον Ἰππότην (τὸ ἐλπίζω καὶ ἐγὼ ἄλλως τε εἶναι περὶ τὸν νὰ σου ὑπενθυμίσω τὴν παροιμίαν.) Ἰ. Στυλοῦδην (ἔχει καλῶς.) Ν. Κατερινόπουλον, Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν (βεβαίωτατα, ἀλλὰ... νὰ μου γράψῃς!) Χωλὸν Διάβολον (καὶ ἐγὼ ἐχάσακα πολὺ δι' αὐτὰ ποῦ μου γράφεις.) Κερβάριον τῆς Ἑρήμου (μ' εὐχαριστοῦν πολὺ αἱ ἐπιστολαὶ σου καὶ γράφει μου ὅσον συχνὰ θέλεις ἐν ἐκ τῶν Π. Πνευματικῶν θὰ δημοσιευθῇ.) Κελαρύον Ρυάκιον, Μουσικήν Ἀπόλλωνα, Εὐτυχὴ Θρητὴν (νὰ μου φίλησῃς τὴν Ἑλαφὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ νὰ τῆς εἰπῇς ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμῃ καὶ ἄλλον συνδρομητὴν διὰ τὴν νὰ μου γράψῃς.) Κλεῖδα τοῦ Πόντου (ὁ καὶ Ἰ. Κ. δὲν παρουσιάσθη νὰ πληρώσῃς.) Φιλοπάτριδα Ἰάδα ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ τὸς καθαραγοραμένους ἐπιστολὰς λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ὅλην, ἡ τουλάχιστον ὅσα γράφεις περὶ Λοξία.) Μεγαλοπρεπὴ Φύσιν (ἔσται ἐκ νέου.) Θ. Μαγνήτικον (ἔσται ἐκ νέου.) Δελαμὸν (εἶδες ὅτι δὲν ἐδημοσίευσαν τὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεώς σου.) Διονυσιάδα Πηγὴν (ὁ Ἀνάνιας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν συμβουλήν, χαίρει ποῦ εἶναι τόσο ἐνθουσιασμένη ἡ νέα μου φίλη.) Κλεοβούλον τὸν Λίνδιον (διατὶ δὲν μου ἔστειλες ἀκόμη τὴν φωτογραφίαν σου;) Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν (ἔσται ἐκ νέου.) Δευκὴν Μαργαρίταν (ἔσται ἐκ νέου.) Φλοῖστον τῶν Σπετσῶν (ἔλαβα τὴν μετὰ φάσιν, ἀλλὰ

νὰ συμβουλευθῇς τὸν ὁδηγὸν διὰ τὴν ἰδίαν τί καὶ τί δικαιούνται οἱ συνδρομηταὶ νὰ μου στέλλουν πρὸς δημοσίευσιν.) Γλυκεῖαν Ἀγρὴν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, ὅχι, ποτε δὲν θὰ εἰπῶ ὅτι ἐφεύρησας, ἀρ' οὐ μόνον ἡ ἀσθένεια σὲ ἡμώδισε νὰ κρατήσῃς τὸν λόγον σου, ἔγινες τώρα ἐντελὴς καλὰ;) Ἀρθος Ροῦς, Νιαγάρας (τὸ εἶπα, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ λάθῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο.) Βασιλίσκη (ἀπὸ εἶχες τόσον σπουδαίαν ἐργασίαν, δὲν πειράζει ἐς ἄλλοτε.) Νύμφην τοῦ Σηκουάνα ([ΕΕ] ἀλθίεια, πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς, ἀλλὰ μὲ ἀπεξημύσας σήμερον μετὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία κατενθουσίασε καὶ τὸν Ἀνάνιαν, τώρα... πόσοι μῆνες θὰ περάσουν διὰ τὴν νὰ μου ξαναγράψῃς;) Ὁβελίσκον τοῦ Δούγκλα (εἶδες βέβαια ὅτι σοὺ το ἐνέκριναν.) Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας, Θεσσαλικὸν Μερκεδάκι, Αὐραν τῆς Κερκίρας (ἡ ὁποία διακαρτεῖται, ὅτι ποτε δὲν ἔστειλεν ἐπιστολήν χωρὶς τόνους, τάχους, Παραταχοῦ Παρῶν;) Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ (ἔγινεν ἐντελὴς καλὰ ἡ μαμμά;) Ἀριστον Ποδηλάτην (στειλὲ μου τὴν ἐπιστολήν νὰ τὴν διαβιβάσω.) Ἑμεράλδιν (ἡ δευτέρα σελὶς τῆς ἐπιστολῆς σου διαψεύδει τὴν πρώτην, διότι νὰ ποῦ σοὺ κατέβη ἡ ἰδέα... τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος!) Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης (μ' ὅλη τὴν τεμπελιά, βλέπω, ἐγέμισες πάλι δυὸ σελίδες...) Κωστής Γ. Μανσὸν (ἔσται ἐκ νέου.) Δημήτριον τὸν Φαληρέα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

177. Λεξιγριφος.

Μ' ἀφοῦ σὰς θεοαἰνῶν ὅτι: κλαίω
Ναί... δὲν εἶν' ἀνάγκη ἄλλου, λῦται.
Γιὰ νὰ πειθῇτε δι' αὐτὸ ποῦ λέω
Ὅτ' εἶμαι ἀργαία πόλις: μ' ἐννοεῖτε;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χαλκιδαικῆς Νυκτός.

178. Στοιχειόγριφος.

Ἀπ' τὸ τέλος ἂν ἀλλάξῃς μίαν νήσου τ' ὅμι-
[χρόν,
Ἡρῶα ἐξακουσμένον ἔπλασες εἰς τὸ πτερόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Λουλούδι τῆς Καρδίας.

179. Αἵνιγμα.

Ἄν σὰς πῶ τὸ τί σημαίνω,
Δίχως ἄλλο σὰς κουραίνω.
Πρῶτο-πρῶτα, φίλοι λῦται,
Στὰ οὐράνια θὰ μ' εὐρήτε.
Κ' εἰς τῆς θάλασσης τὸ βάθος:
Εἶμαι κατὰ τὴν σάν ἄνθοι;
Καὶ μὲ κόκκινον τὸ χρώμα,
Καὶ πουλάκι εἶμαι ἀκόμα,
Καὶ φυτὸ ἀνθοεντρυμένο
Καὶ πετράδι τιμημένο
Κ' ἐνὸς εἶδους εἶμαι χῶμα
Πλὴν καὶ γιατρικὸ γιὰ τ' ὅμμα.
Κ' ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ, νὰ χῆτε,
Τὸ τί εἶμαι θὰ μου πῆτε;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαππίδος.

180. Δημῶδες Αἵνιγμα.

Μία βαρκούλα φορτωμένη
Στὴ σπηλιὰ πάει νὰ ράξῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡρώτου.

181. Παραλληλόγραμμοι.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀ-
στερισμοὶ διὰ γραμμάτων
οὕτως, ὥστε νὰ σχηματί-
σθωὺν ἐννέα λέξεις, τέσ-
σaris ὁριζοντίως καὶ πέν-
τε καθεύτως.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰδανικῆς Γλυκεῖας.

182—183. Συμπλήρωσις Φράσεων.

- 1.— ἦρον ἢν — ὕστερον —.
- 2.— ἄνδρα — πόλις — σώζει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωήλικου.

184—189. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλας τόσας λέξεις:
Πόνος, τόπος, αἶμα, ἄδεν, βόας,
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πλοῦτον τοῦ Δουράβεως.

190. Διπλῇ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦν πτηνόν, τὰ δὲ δευτέρα θεῶν:
1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Ὅρος τῆς Μα-
κεδονίας. 3, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Ἰχθυς.
5, Νῆσος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πιθήκου τοῦ Βοργίου.

191. Φωνηεντόλιπον.

χρς - πν - ὅς - τχ

Ἐστὴν ὑπὸ Εὐτυχίας Σολωμοῦ.

192. Ἰνδικὸς Γρίφος.

Δ5 (οὐσιαστικόν) — χ7 (οὐσιαστικόν) —
ε1 (πρόθεσις) — λ4 (οὐσιαστικόν) — γ9 (ρῆ-
μα).

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνίμου.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ὁμήλου 5.

49. Ροδανός (Ρῶ, Δανός.) — 50. Οἶνος-Οὐ-
νος. — 51. Κέφαλος-φάκελος. — 52. Μιλά-
νος-Μιλάνον.

53. Σ I A Δ 54. ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ
I A A ΔΗΜΙΟΣ
Σ Δ Φ ΛΑΟΣ
Ρ Ε Θ Υ Μ Ν Η ΤΟΝ
Ρ Ρ Φ

55. Ο I O 56. Ἀνὴρ ὁδούλος
N A Σ — 56-61. Τῇ ἀν-
ταλλαγῇ διὰ τῶν ΔΕ: δόξα, δούξ, ἀδεξίος,
δράξ, ἐξοδον, δεξιά. — 65. ΠΑΝΟΠΗ - Ο -
ΣΙΡΙΣ (ΠΟσειδῶν, ἈΣτήρ, ΝΙΚηφόρος, ὈΡ-
θρος, Πίνδαρος, ἩΣαίας.) — 65. Οὐκ ἔστι
σοφίας τιμιώτερον. — 64. Τὸ ἔαρ εἶναι ἡ ὠ-
ραιότερα ὥρα τοῦ ἔτους. — 66. Ὁ Ἱπποκράτης
ἦτο περίφημος ἰατρός.

ΤΟΜΟΙ

"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν
Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1, 10 διὰ τὰς
Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυ-
σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΣ 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13,
14, 24) πρὸς φρ. 2, 50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 4 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντλη-
θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΣ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896,
1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶ-
ται: Ἄδετος φρ. 3. — Χρυσόδε-
τος φρ. 6.

ΤΟΜΟΣ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 καὶ
1902 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος
φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.